

Efteråt har ett flertal personer aviserat att en föreställning är för lite. Hur skall vi kunna göra en till? För det behövs publik, lokal och ekonomi som skall gå ihop. Till en ny show så har vi förvisso redan mycket klart vad gäller t ex rekvisita och annonsmaterial och så, men ändå är det mycket som skall falla på plats för att det skall vara förnuftigt. Hela föreställningen finns digitalt filmad, nästa steg är att bearbeta det professionellt för bästa resultat. Ljudinspelningen blev tyvärr på mixerkanal istället för rumsmikrofonerna i taket på teatern som det var meningen. Oh well, man kan inte få allt. Sådärja, inte sjutton gick det att skriva kort om en sån här sak inte.

Ca 300-350 timmar beräknar jag att jag själv har lagt ner på detta, de andra mindre än så, men allas insatser var av stor vikt för att det här projektet skulle kunna genomföras. Så till samtliga inblandade, deltagare, medlemmar, icke-medlemmar, publik m fl, ber jag att återigen få rikta: Ett hjärtligt tack!

Jonas, November 2003

PS. Till nästa Festival, 2005, om någon får uppdraget att "hitta på något": var inte rädda för att anta utmaningen, men underskatta heller inte alla detaljer som måste fungera för att nå ett bra resultat. Uke to the people. DS.

Värd alla rosor efter 300 timmars jobb

Hej

Jag har blivit ombedd att skriva lite om arbetet med Flygmalajen Show, så här kommer det.

Formby har som ni vet alltid legat mig varmt om hjärtat, så när Nimrod ringde i maj 2002 och frågade om jag kunde "hitta på något med Formby" som extra föreställning i samband med Festival 2003 så behövdes inte lång betänketid för att acceptera. Därav halkade jag också in i Festival-kommittén av bara farten! I augusti börjar planerna ta form: det skall bli en teaterpjäs, inte bara en konsert. Det kan bli tröttsamt även för den mest inbitne att höra ukulelebanjo-rassel i låt efter låt, så på så vis får öronen vila sig mellan numren, och Formbys musik kan varvas med humorstycken. Att det skulle bli på svenska var inget bekymmer, det var bara ord som skulle översättas. Jag lyssnade och tittade igenom all icke-musik jag hade med Formby, filmer, konserter, intervjuer, rubbet, för att plocka fram godbitar som kan passa. Snart framträdde idén med ett tema, baserat på hemvärns-stuket. Idén får godkänt av kommittén. Manus börjar skissas på, låtar skall väljas ut, materialet testas, inbördes ordning mm. Under oktober-november tillfrågas de som skall agera i olika roller om de vill vara med, och till min glädje accepterade samtliga möjligheten att göra något annorlunda än vad de, ni och jag själv är vana vid.

24 November samlas alla för första gången. Hans Friberg lånar lokaler av Bingo-lotto. Gänget får ett första manusutkast och video med valda Formby-sekvenser visas, för att ge dem en idé om vad jag har i tankarna.

Småningom handplockas musiker från olika platser, för att svetsas samman som "John Willie's Jazz Band", döpta efter titeln på en Formby-låt. I februari är alla namnen på plats och musikrepetitioner kan påbörjas. Mellan december 02 och maj 03 repeterar teatergänget 18 gånger, i snitt 3 timmar varje gång, orkestern 8-10 ggr à 3 tim.

Fast den 10 minuter långa doktors-sketchen krävde ytterligare tre separata omgångar à 2 timmar för att sättas på plats. Varje gång hade Ola hittat nya infallsvinklar som höjde rolighetsnivån, och Ingrid sökte efter den ultimata rekvisitan.

Först repade vi i Bingolottos filmsal, sen på deras stora scen, och med vissa avstickare till sist med Redbergs-teatern som huvudpunkt: äntligen en lokal som har korrekta mått jämfört med Stenhammarsalen, där det blev tre studiebesök för måtttagning, fotografering, diskussion om tekniska lösningar mm.

Orkestern, ja. Oj, vad de fick slita. Tonarter som de knappt spelat en endaste gång, inte jazz-musikervänliga alls, ackompanjemang endast-inga solon att glänsa i, bara okända låtar. Windows kände de till men hade aldrig spelat den. Lamppost och Auntie Maggie's var bekanta på svenska, resten var fullständigt nytt. Och som vi slet, tiden var knapp, svårt att hitta lokal, vi bytte flera gånger, men till slut fick vi ihop det på nåt sätt. Jag måste speciellt berömma vår unge trummis Johan.

Ett musikaliskt och rytmiskt underverk, som inte gav sig förrän varje taktslag satt som det skulle, alla break nitades exakt hur de skulle vara. Alla låtar måste jag och Janet gå igenom oerhört noggrant för att kunna presentera ackord-schema till bandet, vissa tonarter skiftades också. Mycket lärorikt.

Nu går vi från klarhet till klarhet, det var lite segt ett tag under den mörka årstiden, men när vi väl började bli varma i våra roller fördelades rep-tillfällena så att det alltid var någon som fick en söndag ledig (vi repade varje söndag morgon hela våren lång, orkester-repen var på diverse vardagskvällar.

I mars kom första bakslaget: Ray Bernard anmäler att han inte kan komma pga blivande hustruns oro för att flyga, Irak-kriget skulle rulla igång. Att ett verkligt krig skulle äventyra vårt låtsas-krig var helt otänkbart. En ersättare rekryteras illa kvickt: unge Nick Saunders från Isle of Man tackar ja utan omsvep. Nu är vi på banan igen. John Croft passar på att byta två av sina låtar mot två av Ray B's, så Nick får ta det som blir över.

Sköna maj kommer, det börjar dra ihop sig. Nick skickar mail: jag har inte råd att komma över. Vad i...?

Nu är goda råd dyra! Ytterligare en engelsman förfrågas, men han har jobb på lördagen och kunde inte garantera närvaro på söndagen för repetition. Då ringer vi Markus Berg, som har varit o-ukulelig alldeles för länge. Markus är mycket tveksam först, det är en bra bit att åka från Ängelholm till Gbg för rep, men går med på det i alla fall. Kanon, nu kör vi. Markus har att spela två låtar, och It's in the air kan han sen sitt tidigare liv i klubben, resten skall övas in. Ingrid aviserade att hon ville ha mer att göra än vad hennes roll först medgav, Janet-som inte ville agera, bara spela och sköta orkestern- högg direkt: Ingrid-du kan ta mina repliker! Fast en fick hon behålla.

Alla pusselbitar började nu falla på plats. Bingolottos personalstyrka var påtagligt involverad: vi hade ordnat med två av deras kamerakillar för att filma, de och inspicient-flickan Katrin och ljudteknikern Mathias var alla Fribergs verk. Konserthusets tekniska personal var också behjälpliga med goda tips om saker som inte fick för-glömmas.

Kulturtuben lånade generöst ur sitt digra förråd, rekvisita från 20 års samlade produktioner med Galenskaparna & After Shave, samlat i ett jätteförråd i Lackarebäck. Mera som ett museum faktiskt. Åby som är rekvisita-ansvarig var oerhört vänlig och hjälpsam. Därifrån fick vi bl a stridsvagnen, de flesta kläderna, koktrossen, lyktstolpen och lite lösa prylar. Agne Tern och hans son byggde bakgrundskulissen, Bert lånade släpkkärra och lagade kontakten till stolpen och fick igång tanken med kort varsel, och Stefan Bertling lagade de självgående skorna. Alla bidrog med något på sitt sätt.

13 och 20 Maj kör vi genrep på Redbergsteatern, en halv föreställning kördes två gånger varje gång, med orkester och all rekvisita och övrig personal på plats. Det var nödvändigt för att hitta eventuellt kvarvarande logistikfel, plus att Markus deltog för första gången då. Snart stod det klart att det hade varit för kort tid för honom att lära sig låtarna, så vi löste det med att Janet spelar under en låt som Markus skall sjunga, och samtidigt illustrerar han låten med rörelser. Gasmask-låten lämnades till Peter Nilsson, som reciterade den och agerade själv texten på ett mycket finurligt sätt. Körschema spikades: ett för inspicienten, ett för orkestern – plus ackordsanalyser och/eller noter, ett annat schema för sidoarbetarna (malajerna som vi kallade dom), ett för ljud, ljus och draperi-teknikerna, alla utformade speciellt för det de skulle göra. Vi övriga hade våra manus att hålla oss till.

Under hela resan hade vi fullgott stöd av Festivalkommittén med massor av alla de praktiska kringarrangemang som lätt glöms bort, som programblad, annonsering etc. Och så alla klubbmedlemmar som satte upp affischer, sålde och köpte biljetter och engagerade sig på alla sätt och vis. På Festivalen på lördagen fick vi i alla fall spela upp ett smakprov för publiken, det kändes bra, regnet till trots.

Söndag 25 Maj hade vi genrep i skarpt läge, hela showen två gånger om tog ett antal timmar i anspråk, och nu hade vi även John Croft och Ray Neal på plats, som skulle sampelas med både orkestern och oss.

Måndag 26 Maj var det så dags. Vi samlas på förmiddagen och sätter upp våra saker, två uppsättningar kostymer som saknades hos Kulturtuben hade förbokats av Teaterboutiquen, som Hans hämtar och kommer till Stenhammarsalen med. Gröna, modell 59, hade packats ner. Oops, vi hade beställt grå, modell 38 för jösse namn! Med ilfart kommer rätt klädesplagg oss tillhanda. Vrålssnabbt i med en bit mat, kort samlingsrep på scen, vissa detaljer behövde finslipas på plats, bl a min pojk Robert, som agerat vikarie tidigare. Vi hade länge förhoppning om att George Formbys lillebror Ted skulle tacka ja till inbjudan, då hade han fått den rollen. Men när han tackade nej så återstod Robert som enda alternativ, och han löste sin uppgift med bravur. Och oj, vad kvällen gick fort! Vi hade knappt börjat förrän det var dags för slutscenerna. Och vad kul vi hade!

I stort sett allting blev som jag hade tänkt mig, det som inte blev så var av ringa vikt och påverkade inte något på ett negativt sätt. Om vi får möjlighet att göra om det här så är det inte mycket som behöver fixas till.

Efteråt så skålade vi i något bubbligt och gick till Julien och åt och drack. JW's JB spelade upp, fast nu med låtar i anständiga tonarter, och det svängde rejält därinne ska ni veta. Efter sista låten drog trumpetaren Klas igång introt till Get cracking, och vi marscherade runt hela restaurangen, varv efter varv, med Ray Neal i täten med uku-lele, vi andra efteråt på rad. Heltokigt, helkul och en perfekt avrundning på en mycket intressant kväll.